

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Det slette Skrivertøi, 1813

Citation: Baggesen, Jens: "Det slette Skrivertøi, 1813", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud, 1889-1903, s. 83.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid55366/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*

Det slette Skriverfœi.

Til fru v. Ustrup i Ellestov.

O du, dit Kiøns, det effeliges, Ziir!
 Du, blandt de hulde Danneqvinder,
 Min Sang indvied, og skal vie, og vier
 Til vor Idunas Helligdoms Præstinder,
 Den huldeste! Dig skulde jeg et Vers,
 Som det af hver en anden Pen kan syde,
 I første Hast, og ikke blot for Skærts,
 Men selv for Alvor, uden Blusel hyde?
 Et Spil som det, hvortil en Gaas i Vand
 Med lige Held og Vnde var istand —
 Et Offer, lig de Karper, man os hyder,
 Hvor Næsen spidset var paa tørre Jyder
 (Jeg elsker nemlig tørre Jyder meer
 End Karper, som af Eigneisen De jeer),
 En Regelse som den af brændte Dinger,
 Naar Klopflokk alt for nær en Claus sig svinger
 I Dufte, Dampen lig af jordiff Taf,
 Der stiger op til Himlen i Tobak —
 Et Digt som det af Hamp ombord paa Skude —
 En Poesie som den paa Banko-Klude —
 Den sletteste blandt mine Poesier —
 (Som upaatvireligt det vilde blive,

***

6*

Hvad her med Vand for Blæk jeg kunde skrive
 Paa dette Bedesteds Karduus-Papir.)
 Dig, Ellestovens Freia, skulde jeg,
 Ved Hielp af denne dypte Gaaseringe,
 Et saa gemeent og usfelt Offer bringe
 for al den Rødgrod, al den Haresteeg,
 Den Viin, den Punsch, den Porter, og deslige,
 Der, alt tilsammen, dog vil intet sige
 Mod den Ambrosia, tilsidst jeg nød
 I dit huusmoderdigt af Æblegrød
 Med Gløde paa? — Nei! sande Digterinde!
 Nei, søde, blide, huuslige Gudinde,
 Der ikke blot gjør Vers med Blyant saa,
 At fader Bragar selv gad svare derpaa,
 Men Vers af Æbler, som hans Gemalinde,
 Udødeligheds ypperste Præstinde,
 Hvis hun dem fra sit Himmeltempel saae,
 (Jfald en Søster det en Søster kunde)
 Dem sikkert vilde, rødmende, misunde —
 Nei! heller vil jeg takke, ganske stum,
 Med den Deltalenhed, som er mig egen,
 Naar jeg er lidt undseelig og forlegen —
 Og — heller end uartig — synes dum.

Paa slikt Papir, med saadant Blæk som dette,
 Med slikt en Pen, der ei engang kan sprætte,
 Min Muse, skøndt paa Straaet just ei høi,
 Dog — alt for vant til andet Blæk end Regnens,
 Til finere Papir og Pen end Degnens,
 Og andre Svaneringer end just Egnens,
 Ja selv engang (hvis Kygter ikke lød)
 Til Graternes eget Skrivertoi —
 Kan ei faae mindste Tak-Epistel færdig,
 En Huidgudinde nogenlunde værdig.

Jeg altsaa maa til Siællands store Stad,
Hvor, haaber jeg, man, trods de dyre Tider
(Særbesle dyre paa — jeg veed ei hvad —
Paa næsten alt, hvad Digt'eren gierne lider),
Kan faae saa meget Skrivpapir og Blæk,
Som jeg behøver til tre fire Træk
Af hvad jeg seier for de søde Muser,
Jeg midt om Natten, medens alle sov,
J overgaars forlod i Elleffov,
Hvis Minde vegelsvis min Mand beruuser
Og næsten avæler i en salig Duft,
Som min taknemmelige Sangs Arifler,
Af Mangel paa tilberligte Dehtiler,
J sød Uddunsten ei kan give Luft.
